

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius:

Šiandien kalbėsiu apie vieną įdomią temą, apie kurią dažnai žinome vienpusiškai. Kalbėsiu apie palaiminimus. Kai mes su jumis kalbame apie palaiminimus, dažniausiai tai būna teigiami, gražūs dalykai, pažadai, patyrimai. Kai apie palaiminimus kalba Dievas, Jis nori pasakyti, kad tai nėra vien teigiami dalykai. Kaip mes įsivaizduojame palaimintą arba laimingą žmogų? Įsivaizduojame, kad jo gerbūvis susitvarkęs, šeimoje visi sveiki, jis turi darbą, turi pinigų. Turi lėšų poilsiui ir maloniai leidžia laiką.

Dažnai, kai patiriame išbandymus, galvojame, jog taip vyksta dėl mūsų nuodėmių. Bet tai gali būti ir dėl kitų priežasčių. Kai Dievas nori mus išbandyti, Jis veda per sunkumus, nes nori mumyse kažką suformuoti.

Toks yra Dievo planas. Dievas mus jaučia. Jis yra puodžius, o mes esame molis, iš kurio Dievas žiedžia indą. Jeremijo 18,1-4 „*Viešpats kalbėjo Jeremijui: „Eik į puodžiaus namus, ten tu išgirsi mano žodžius!“ Aš, nuėjęs į puodžiaus namus, radau jį bedirbantį prie žiestuvo. Indas, kurį jis darė iš molio, nepavyko, ir jis iš naujo nužiedė kitą indą, kokį panorėjo.“*
Čia Dievas kalbėjo apie Izraelio tautą, bet ir mes esame tie, iš kurių Dievas daug ko tikisi.

Psalmių 66,10-12 „*Tu ištyrei mus, Dieve, apvalei mus ugnimi kaip sidabrą. Tu įvedei mus į spąstus, uždėjai sunkią naštą mums ant strėnų. Tu leidai žmonėms joti mums per galvas. Mes turėjome eiti per ugnį ir vandenį. Bet Tu išvedei mus į laisvę*
.“ Dievas išbandė izraelitus.

Psalmių 12,1-3 „*Viešpatie, gelbėk! Nyksta dievotieji, nebelieka ištikimųjų tarp žmonių vaikų. Jie vienas kitam kalba tuštybes, lūpomis pataikauja ir kalba klastinga širdimi.*

Viešpats sunaikins pataikaujančias lūpas, puikybės pilną liežuvį
.“

Psalmių 15,1-4 „*Viešpatie, kas gali pasilikti Tavo palapinėje ir gyventi Tavo šventajame kalne?*
Tas, kuris gyvena dorai, elgiasi teisiai ir savo širdyje kalba tiesą;
kuris savo liežuviu nešmeižia, nedaro pikto savo artimui ir neplūsta kaimyno;
kuris paniekintąjį smerkia, o Viešpaties bijančius gerbia; kuris prisiekęs, nors ir savo nenaudai, ištesi
.“

Dievas pažada Abraomą palaiminti. Pradžios 17,19-21 „*Bet Dievas atsakė: „Tikrai tavo žmona Sara pagimdys tau sūnų ir tu jį pavadinsi Izaoku! Aš sudarysiu su juo amžiną sandorą ir su jo palikuonimis. Ir dėl Izmaelio Aš*
išklausiau tave! Aš jį palaiminau ir padarysiu jį vaisingą, ir nepaprastai padauginsiu: jis bus dvylikos kunigaikščių tėvas, ir padarysiu iš jo didelę tautą.
Tačiau savo sandorą sudarysiu su Izaoku, kurį Sara pagimdys tau šiuo laiku kitais metais“
.

Abraomo palikuonys patyrė keturių šimtų metų vergovę. Jie buvo vergais Egipte. Jie augino gyvulius ir dėl to egiptiečių buvo niekinami, nekenčiami. Štai koks buvo Dievo planas.

Palaiminimus tikintieji įsivaizduoja kaip sveiką ir darnią šeimą, gerą darbą, o kai kas nors suserga, tai galvoja, jog tarp to asmens ir Dievo kažkas klostosi blogai. Iš tiesų tai gali būti paties Dievo leidžiami sunkumai, kad Jis galėtų to laikotarpio pabaigoje atskleisti save.

Tai ir yra tikrasis palaiminimas, kurį Dievas kiekvienam yra pažadėjęs. Tai yra neįtikėtina, bet Jis pačias sunkiausias mūsų gyvenime aplinkybes išnaudoja tam, kad parodytų, koks iš tikrųjų yra.

Šiandien Dievas dažniausiai yra įsivaizduojamas kaip Senis Šaltis, iš kurio galima iškaulyti visko, ko tik norima. Labai gaila, kad susidaręs būtent toks įvaizdis. Žmonės dažnai pyksta, kai tas Senis Šaltis neduoda to, ko jie norėtų.

Dievo nemanoma nei nupirkti, nei papirkti, nei kaip nors kitaip įtakoti. Jis, nepriklausomai nuo to, kaip mes elgiamės, turi tam tikrą planą. Tame plane yra labai svarbus faktas – atskleisti mums Save tokį, koks Jis iš tikrųjų yra.

Tai yra labai svarbu, nes tik tada, kai žmogus pažįsta Dievą kaip savo asmeninį Viešpatį ir Gelbėtoją, jis gali iš visos širdies atsigręžti į Dievą.

Žmogus turi suvokti, koks yra Dievas, nes šiandieną Dievas įsivaizduojamas gyvenąs kažkokiame namelyje, ką ir reiškia slaviškas žodis „bažnyčia“. Dievas gyvena kažkur ten, o mes gyvename čia.

Beveik visos Biblijos knygos rodo labai svarbų faktą – kas mums yra Dievas, koks Jis yra. Kiekvienam Jis apsireiškia skirtingai. Vienam Jis yra apsauga, kitam kaip aprūpintojas, kitam kaip paguoda, kitam kaip viltis, kitam kaip stiprybės šaltinis. Dievas taip save apreiškia, kad išskirtų iš kitų dievų.

Šiandieną girdime sakant: „Aš tikiu tą patį Dievą kaip ir tu.“ Tenka jiems pasakyti: „Atleiskite, bet aš tikiu kitą Dievą. Mano Dievas neliepia į dangų lipti savo jėgomis, gerais darbais, nes Jis žino, kad to nė vienas žmogus negali padaryti. Jis pasiuntė savo Sūnų, kad už kiekvieną asmenį būtų sumokėta, kad per tikėjimą mes Jį priimtume.“

Dievas save mums atskleidžia pačiose sunkiausiose mūsų gyvenime situacijose. Jeigu atidžiai paskaitysime „Išėjimo knygą“, matome keturias grupes.

1. Prastuomenę. 2. Aukštuomenę. 3. Valdovą. 4. Izraelitus.

Žmogus yra atviras, kai neturi kitos išeities, kai nebėra kur trauktis. Kol žmogus turi jėgų, jam Dievo nereikia, nors ir sako, kad tiki Dievu.

Išėjimo 7,7-13 „*Mozė buvo aštuoniasdešimties metų, o Aaronas aštuoniasdešimt trejų metų*

amžiaus, kai jie kalbėjo faraonui. Viešpats tarė Mozei ir Aaronui: „Kai faraonas jums sakys: ‘Padarykite stebuklą patvirtinimui’, tai sakyk Aaronui: ‘Imk lazdą ir mesk ją prieš faraoną!’ Tada ji pavirs gyvate“.
Mozė ir Aaronas atėjo pas faraoną ir padarė taip, kaip Viešpats įsakė: Aaronas metė savo lazdą prieš faraoną ir jo tarnus, ir ji pavirto gyvate.
Faraonas pasišaukė išminčių ir burtininkų. Ir tie Egipto žyniai savo kerais padarė tą patį: kiekvienas jų numetė savo lazdą, ir jos pavirto gyvatėmis. Tačiau Aarono lazda prarijo jų lazdas. “

Kobra buvo vienas iš svarbiausių egiptiečių dievų. Egiptiečių žyniams ir faraonui buvo didelis pažeminimas, kad jų gyvatės buvo prarytos. Egiptiečiai pradėjo bijoti izraelitų, nes Dievas parodė savo didybę.

Išėjimo 8,19 „*Tada žyniai tarė faraonui: „Tai Dievo pirštas!“ Bet faraono širdis buvo užkietinta ir jis neklausė jų, kaip Viešpats ir buvo sakęs* .“

Išėjimo 9,10-12 „*Jie pasiėmė pelenų iš krosnies ir, atsistoję prieš faraoną, išbėrė juos į orą. Ir atsirado votys ant žmonių ir gyvulių. Žyniai negalėjo pasirodyti Mozei, nes votys buvo ant jų ir visų egiptiečių. Tačiau Viešpats užkietino faraono širdį, ir jis neklausė jų, kaip Viešpats ir buvo sakęs Mozei* .“

Žyniai pradėjo bijoti Dievo.

Dievas turėjo planą savo tautai – įtikinti juos, kad Jis yra tikrasis Dievas. Faraonas pagal egiptiečių papročius ir tradicijas buvo laikomas dievu, jam buvo meldžiamasi.

Išėjimo 9,13-19 „*Tada Viešpats tarė Mozei: „Atsikelk anksti rytą, nueik pas faraoną ir sakyk: ‘Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: ‘Išleisk mano tautą man tarnauti. Nes šį kartą Aš siųsiu įvairias negalias ir vargus tau, tavo tarnams ir tavo žmonėms, kad žinotum, jog nėra man lygaus visoje žemėje.*
Aš galėjau ištiesti savo ranką ir ištikti tave ir tavo tautą maru, kad būtumėte visi pranykę nuo žemės paviršiaus.
Bet Aš tam išaukštinau tave, kad parodyčiau savo galią ir mano vardas būtų skelbiamas visoje

žemėje.
Tu vis dar didžiuojiesi prieš mano tautą ir neišleidi jos.
Rytoj apie šitą laiką kris labai smarki kruša, kokios nėra buvę Egipte nuo jo įsikūrimo dienos.
Taigi dabar siųsk žmones surinkti iš lauko gyvulius ir visa, kas tau priklauso. Visi žmonės ir gyvuliai, kurie bus lauke ir nebus parvesti namo, krušai krintant, pražus' ".

Izraeliui prireikė ne keturių šimtų metų, kad suprastų, kas yra Dievas, koks Jis yra, bet dar papildomų trisdešimties metų, nes jie nesišaukė Dievo. Dievas siuntė Mozę, Aaroną, kad pagaliau jie šauktųsi Jo.

Išėjimo 10,1-2 „*Viešpats tarė Mozei: „Eik pas faraoną, nes Aš užkietinau jo ir jo tarnų širdis, kad padaryčiau šituos ženklus jų tarpe ir kad galėtum papasakoti savo vaikams ir vaikų vaikams, ką Aš padariau Egipte ir kokius ženklus parodžiau jų tarpe, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats* ".

Kai mes patiriame savo gyvenime sunkumus ir nerandame priežasties, kodėl tai vyksta, šaukimės Dievo. Prašykime, kad Jis parodytų save, kad parodytų, dėl ko tai vyksta.

Ką būtų galėję žydai pasakoti savo vaikams, jei to būtų nepatyrę.. Vaikai galėjo tai vadinti pasakomis, legendomis. Žydai suvokė, koks yra Dievas.

Iš pranašysčių aišku, kad ateityje Dievas padarys daug neįtikėtinų dalykų, kad sugrąžintų visus žydus į Izraelio žemę. Dievas sako, kad išdžius Tigro ir Eufrato upės, o visos tautos bus priverstos išleisti žydus. Kai kurias tautas Dievas baus, jeigu jie neišleis žydų į Izraelį, kad visos tautos pamatytų, jog nėra žemėje kito Dievo.

Mes neturėtume pykti ant Dievo, kai susergame, kai stokojame pinigų. Turime žinoti, kad Dievas nori apreikšti save. Kai Mozė ir Aaronas išvedė žydus iš Egipto, kai jie perėjo Raudonąją jūrą, koks buvo finalas? Jie giedojo Dievui.

Kaip būtų nuostabu, kad po patirtų išmėginimų mes giedotume garbinimo gyriaus giesmę Dievui, kad pažintume Jį tokį, koks yra, o ne tokį, kokį mes suprantame.

Sakoma: „Draugą pažinsi nelaimėje“. Juo labiau pažinkime Dievą. Susitikimas su Dievu atveda mus į Dievo baimę. Dievo baimė atveda mus į šventumą.

2015-06-28, Marijampolė